

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острог)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

Свідомість індивідів зумовлюється певними приписами, тиском, які зорієнтовують поведінку кожної людини на користь суспільства, таким чином здійснюється соціальний контроль. Соціальний контроль невід'ємний від переконань. Переконання є, на перший погляд, достатньо м'яким засобом дії на людей. З його допомогою достатньо ефективно створюється авторитет, наприклад главам держав. Переконання виконує ключову роль у сприйнятті об'єктами певної форми політичної влади.

Влада, заснована на переконанні є стійкою і життєздатною. Переконання здійснюється за допомогою засобів масової інформації, релігії, реклами. Влада суб'єкта над самим собою додає динамізм існуванню, сприяє запобіганню хаосу. Поняття "влада" отримує власне значення лише у спільній та злагодженій людській взаємодії, в якій стає можливим здійснення влади. Людина отримує власну сутність лише завдяки відкритій публічності (спільноті), перебуваючи в якій вона отримує здатність і можливість вільного мовлення та дії. Зв'язок між людьми є простором здійснення влади та становлення її глибинної сутності. Влада є основою та принципом оцінювання. Цінність є владною у власній сутності, влада якої полягає в тому, що вона визначає те, яким чином людина постає у своєму бутті. Людина владна або прийняти вже існуючу істину про суще як ціннісну міру самої себе, або ж самій встановити ціннісну міру сущого в цілому.

Влада як найважливіший прояв життя встановлює свої норми, істини, які дозволяють подолати смерть і забезпечити виживання суспільства. Таким чином, влада, будучи динамічною, всюдисущою, багатоманітною і комплексною структурою, є механізмом творення життєвої рівноваги. Разом з тим влада передбачає жадання панування, і це панування здійснюється одночасно над іншими людьми і над власними душевними силами. Хто займається політикою, той прагне до влади: або до влади як засобу, підпорядкованого іншим цілям (ідеальним або егоїстичним), або до влади «заради неї самої», щоб насолоджуватися відчуттям престижу, яке вона дає.

Виникнувши разом з людиною, влада спирається на природну нерівність людей, здатність до організованості, різний рівень агресивності та рішення уповноважених на це особистостей, суспільних груп та інститутів.

Отже, феномен влади полягає у тому, що пронизуючи всі сфери життя, влада постає основою всіх сфер людського існування.

Хаврук Ігор Анатолійович

(к. політ. н., доцент кафедри політичних наук РДГУ)

РЕФЕРЕНДУМ ЯК ДЕМОКРАТИЧНИЙ ІНСТИТУТ

Референдум є далеко не ідеальним політичним інститутом – це зауважують як його опоненти, так і прихильники. Щоправда, між їх критичними зауваженнями є різниця – прихильники вважають, що недоліки можна подолати, а противники в цьому дуже сумніваються.

Як вже зазначалось, одним з перших моментів, на який звертають увагу – участь у прийнятті рішення всіх громадян. У зв'язку з цим виникає проблема не тільки компетентності, а й залучення електорату.

Однією з важливих проблем функціонування інституту референдуму є низький рівень участі у голосуванні. Така ситуація спостерігається

найчастіше в усталених демократіях (особливо в тих, де референдуми є буденною справою – Швейцарія, штат Каліфорнія (США)). Для країн електоральної демократії, де вибори і референдуми є чи не основною формою (хоч і сумнівною з точки зору їх демократичності) політичної участі, така ситуація не характерна. Слід також відмітити низьку участь у референдумах, результати яких не є обов'язковими.

З проблемою участі тісно пов'язана проблема визнання результатів референдуму чинними – питання демократичної більшості несе філософське навантаження і тому зазнає чимало критичних зауважень. Для того, щоб референдум відбувся, потрібна участь понад 50% громадян, а для того, щоб його результати визнати дійсними, потрібна відносна чи абсолютна більшість; використовують також кваліфіковану та подвійну.

Питання, чи можна самій лише більшості виборців, що з'явилась на голосування (50% + 1 від 50% + 1 – тобто, приблизно 25% від наділених правом голосу), вирішувати долю всіх, пов'язують також із необхідністю забезпечення гарантії проти необмеженої влади більшості. Встановлення певних перепон цьому через регламент референдумів – як от подвійна більшість – зовсім не вирішують, на думку багатьох дослідників, одвічної проблеми, оскільки, даючи змогу захистити права меншини, вони можуть нехтувати волею більшості, підриваючи один із основоположних принципів демократії. Більш ефективним способом є діяльність судів, які або забороняють референдуми з певних питань, або судовим переглядом результатів можуть забезпечити права меншин.

Існує ще цілий ряд різноманітних за характером проблем. Хто повинен вирішувати включення того чи іншого питання в бюлетені? Якого типу рішення вимагає референдум? Якою має бути кількість підписів для реалізації громадської ініціативи? Який тип реклами дозволяється? Який обсяг коштів слід витратити на референдум? Чи мають державні органи право перегляду результатів? Чи може сторона, яка зазнала поразки, вимагати проведення нового референдуму? Врешті-решт – проблема рівня компетентності широкого загалу громадян для вирішення загальнодержавних проблем. Відсутність однозначних відповідей викликають труднощі у функціонуванні даного інституту.

Референдум в силу його відповідності ідеї здійснення народного суверенітету створює ілюзію остаточності вирішення винесених на голосування питань. Проте не завжди через референдум можна довести проблему до логічного завершення – з точки зору перспективи вирішення питання може бути тимчасовим, а не постійним.

Аналіз практики застосування референдумів говорить про неправомірність визнання референдуму безумовно демократичним інститутом. Тому ігнорування народного волевиявлення при вирішенні проблем не означає кризи демократичності політичної системи, як і застосування референдумів ще не є ознакою демократії. Історія знає багато випадків, коли народне волевиявлення, попри демократичність форми, слугувало засобом для досягнення далеких від демократії цілей. Прикладом таких референдумів є перш за все так звані "плебісцити" в XIX ст. у Франції; в XX ст. – референдуми, проведені у нацистській Німеччині (1933, 1934, 1938 рр.), франкістській Іспанії (1947 р.), Чилі (1978, 1980, 1988 рр.). Сумніви щодо демократичності науковці висловлюють і по відношенню до референдумів з питань продовження повноважень глави держави в Єгипті (1965, 1976, 1981 рр.), Сирії (1978, 1985 рр.), Заїрі (1984 р.), Пакистані (1984 р.) та

Бангладеш (1985 р.), вважаючи їх по суті безальтернативними загальнонаціональними виборами.

Тому в оцінці характеру і значення інституту референдуму слід виходити не тільки з його форми, яка відповідає основним принципам демократії, а зі змісту, що вкладається в даний інститут з огляду на розклад політичних сил у суспільстві на момент проведення референдуму.

Отже, як теорія, так і практика, змушують неоднозначно підходити до оцінки референдуму як інституту та як процесу. Історія застосування змушує до обережного ставлення до нього, як форми прямої демократії. Проте, значна кількість зауважень не робить референдум менш демократичним чи менш корисним інструментом функціонування політичної системи. Практика свідчить, що подолати перешкоди для участі громадян у вирішенні суспільно-політичних питань цілком можливо.

Як і самому поняттю демократії в цілому, інституту референдуму притаманна неоднозначність, яка проявляється в різних аспектах його екзистенціальних характеристик. Це є наслідком багатьох факторів: спорідненості інститутів прямої демократії, різних підходів суспільних наук, існування численних теорій демократії, нарешті – наявності чималої кількості проблем і шляхів їх вирішення при проведенні референдуму. У підсумку – даний інститут або ж надміру ідеалізується, або ж оцінюється різко негативно з одних і тих же позицій – його демократичності.

Даний інститут, найповніше відображаючи сутність демократичного принципу народного суверенітету, не позбавлений низки вад, притаманних демократії як суспільному феномену. Це особливо яскраво проявляється у політичних системах, які перебувають на шляху демократизації. Практика дедалі ширшого використання референдумів, винесення на них питань соціального характеру, що спостерігається з другої третини ХХ ст., дозволяє говорити про цілком реальну можливість подолання більшості негативних явищ, що можуть виникнути в процесі реалізації громадянами власного права на волевиявлення.

Кобута Лариса Петрівна

(к. політ. н., доцент кафедри політології Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника)

ПАРАДОКСИ УКРАЇНСЬКОЇ БАГАТОПАРТІЙНОСТІ: ПАРТІЇ-НЕВИДИМКИ

Становлення сучасної партійної системи України тісно пов'язане з питанням визначення місця і ролі політичних партій в партійно-політичному житті країни. Активна участь партій в суспільно-політичних процесах дозволяє їм артикулювати ключові політичні, ідеологічні і соціально-економічні меседжі, що відображують рівень суспільної свідомості та потреб громадян. Партії, в разі перемоги на виборах, намагаються реалізувати декларовані гасла, водночас забезпечуючи власний кадровий ресурс на посади в органи влади. Відповідно, участь громадян в партійному житті дозволяє їм реалізувати як загальносуспільні, так і особисті (корпоративні) інтереси. Вага і зміст діяльності політичних партій в своїй основі мають важливий конструктивний характер. Однак українська дійсність вперто демонструє суттєву відмінність між теоретичною і практичною стороною функціонування сучасних політичних партій.

За два десятиліття років української незалежності кількість зареєстрованих партійних організацій впритул наблизилися до двох сотень. За винятком півтора чи двох десятків партійних організацій, представлених на парламентському й урядовому рівні, в місцевих органах влади, решта майже не ведуть публічної діяльності. У відповідності до вимог Закону України «Про політичні партії», кожна з існуючих організацій хоча б на папері повинна мати 10 тис. власних членів (це є підставою для реєстрації), приймати участь у всеукраїнських та місцевих виборах, здійснювати практичну роботу по забезпеченню інтересів громадян. За мінімальними обрахунками, число номінальних власників партійних квитків в Україні повинно бути на рівні двох мільйонів, а з врахуванням декларованих відомими великими партійними структурами десятків, а то й сотень тисяч своїх партійців, воно мало б подвоїтись чи потроїтись. Чисельність партійців будь-якої політичної організації не є самоціллю. Вона відображає ступінь політичної ваги, дієвості та ефективності її політичної діяльності, рівень популярності та упізнаності самої партії.

Натомість, про реальні цифри більшості зареєстрованих політичних партій, як і кількість їхніх членів, нині не може сказати достеменно ніхто: ні Міністерство юстиції та його обласні управління на місцях, ні партійні лідери й професійні партфункціонери, ні науковці та дослідники. За наявності великої кількості партійних організацій, що формально мають необхідний для зареєстрованої структури набір атрибутів: назву, статут, партійну програму, банківський рахунок, поштову адресу і, чи не найважливіше, – партійну печатку, в реальному політичному житті вони абсолютно не помітні, або ж їхня активність носить віртуальний характер. Більшість таких партійних «фантомів», як і прізвище голів цих партій, майже невідомі навіть професійним аналітикам і дослідникам політичного процесу, не говорячи про широкі верстви громадськості. Тож виникає питання потреби і доцільності існування таких партійних проєктів.

Головна мета подібних «законсервованих» об'єктів – разове чи систематичне використання під час виборчих перегонів. Умовність партійно-політичного існування дозволяє лідерам (власникам) багатьох подібних організацій вдаватися до різноманітних маніпуляцій та міжпартійних торгів, коли на підтримку певних кандидатів (на посаду президента, міського голови) формуються широкі політичні блоки і коаліції. «Засвічений» партійний бренд і підпис під спільною угодою важать для очільників подібних партій куди більше, ніж розбудована структура чи дійсні члени організації.

Близьким до цього є інший вид використання партійної структури – продаж зареєстрованої партії «під ключ». Особливої актуальності він набув після запровадження пропорційної системи виборів і відповідних норм виборчого законодавства, що вимагають мінімального річного терміну діяльності партії після реєстрації та наявності відповідної (на папері) регіональної мережі.

Залишається популярним і тип «кишенькової» партії, створеної політиками другого ешелону як прояв особистих амбіцій чи спосіб власного піару й просування до депутатського мандату. Понад два десятка подібних політичних проєктів присутні в політичному процесі саме завдяки фігурі партійних лідерів та їхніх намірів утримуватися на відповідному політичному олімпі. Подібні партії можуть отримати друге дихання після відновлення мажоритарно-пропорційної виборчої системи.

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011